# WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 13 stycznia 2005 r. *

W sprawie C-254/03 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 czerwca 2003 r.,

**Eduardo Vieira SA**, reprezentowana przez J.-R. García-Gallardo Gil-Fourniera oraz D. Domíngueza Péreza, abogados,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugim uczestnikiem postępowania jest:

**Komisja Wspólnot Europejskich**, reprezentowana przez S. Pardo Quintillán, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez J. Rivas-Andresa i J. Gutiérreza Gisberta, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: hiszpański.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: A. Tizzano,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 września 2004 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 W odwołaniu Eduardo Vieira SA (zwana dalej „SAEV"), wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawach połączonych T-44/01, T-119/01 i T-126/01 Vieira i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1209 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), oddalającego skargę tej spółki o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie zmniejszenia pomocy przyznanej w ramach projektu ARG/ESP/SM/26-94 celem założenia wspólnego przedsiębiorstwa w ramach umowy w sprawie stosunków w sektorze rybołówstwa morskiego między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Argentyńską (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

## Ramy prawne

*Umowa w sprawie stosunków w sektorze rybołówstwa morskiego między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Argentyńską*

2 Umowa w sprawie stosunków w sektorze rybołówstwa morskiego między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Argentyńską (zwana dalej „umową w sprawie rybołówstwa") została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3447/93 z dnia 28 września 1993 r. (Dz.U. L 318, str. 1).

3 Artykuł 5 umowy w sprawie rybołówstwa stanowi:

„1. Strony stwarzają odpowiednie warunki dla zakładania w Argentynie przedsiębiorstw z udziałem kapitału pochodzącego z jednego lub kilku Państw Członkowskich Wspólnoty i tworzenia wspólnych przedsiębiorstw i wspólnych przedsięwzięć w sektorze rybołówstwa między armatorami argentyńskimi i wspólnotowymi, mających na celu wspólną eksploatację i gdzie stosowne, wspólne przetwarzanie argentyńskich zasobów połowowych na warunkach określonych w protokole I i w załącznikach I i II.

2. Argentyna przyznaje przedsiębiorstwom określonym w ustępie 1 dostęp do możliwości połowowych określonych w protokole I, zgodnie z postanowieniami załączników I–IV".

4 Artykuł 2 lit. e) umowy definiuje „wspólne przedsiębiorstwo" jako „przedsiębiorstwo utworzone w oparciu o prawo prywatne, tworzone przez jednego lub kilku armatorów wspólnotowych oraz przez jedną lub kilka argentyńskich osób fizycznych lub prawnych związanych umową wspólnego przedsiębiorstwa do celów eksploatacji i, gdzie stosowne, przetwarzania argentyńskich zasobów połowowych, mając na względzie przede wszystkim dostawy na rynek wspólnotowy".

5 Zgodnie z art. 5 ust. 3 przedmiotowej umowy, utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa wiąże się co do zasady z transferem statku wspólnotowego. Zostaje on wówczas wykreślony z rejestru wspólnotowego.

6 Zgodnie z art. 6 umowy w sprawie rybołówstwa:

„Strony dokonują wyboru projektów dla wspólnych przedsięwzięć, przedsiębiorstw wspólnotowych założonych w Argentynie i wspólnych przedsiębiorstw przewidzianych w artykule 5, którym zezwala się na połów ilości określonych w protokole I. Projekty zostają wybrane zgodnie z metodami i kryteriami określonymi w załączniku III".

7 Artykuł 7 ust. 1 tej umowy stanowi:

„W celu popierania zakładania przedsiębiorstw przewidzianych w artykule 5, projekty wybrane przez Strony na podstawie art. 6 kwalifikują się do pomocy finansowej zgodnie z protokołem I".

8 Punkt 2 załącznika III do umowy przewiduje, że projekty utworzenia wspólnych przedsiębiorstw zostają przedstawione Komisji przez Państwa Członkowskie „zgodnie z regułami wspólnotowymi".

9 Zgodnie z punktem 3 załącznika III Wspólnota przedkłada Wspólnemu Komitetowi wykaz projektów kwalifikujących się do pomocy wspólnotowej. W myśl tego przepisu:

„Wspólny Komitet ocenia projekty zasadniczo zgodnie z następującymi kryteriami:

a) technologia właściwa do proponowanych operacji połowowych,

b) gatunki i sfery połowowe,

c) modernizacja statków,

d) całkowita suma inwestycji związana z projektem,

e) inwestycja w zakładzie na lądzie,

f) poprzednie doświadczenie armatora wspólnotowego oraz partnera argentyńskiego w sektorze rybołówstwa".

10 Zgodnie z pkt 4 i 5 załącznika III do umowy w sprawie rybołówstwa, projekty są zatwierdzane przez „argentyńskie władze wykonawcze i Wspólnotę" na podstawie zalecenia Wspólnego Komitetu.

11 Protokół I do umowy określający „możliwości połowowe i rekompensatę finansową [...]" określa zgodnie z umową maksymalne roczne możliwości połowowe gatunków występujących w nadmiarze (miruna patagońska, argentyńska kałamarnica pospolita, graniec zmienny lub buławik siwy), a także gatunków niewystępujących w nadmiarze (morszczuk argentyński).

12 Wspólne przedsiębiorstwa mogą dokonywać połowu wspomnianych gatunków występujących w nadmiarze i gatunków niewystępujących w nadmiarze w granicach określonych w protokole I (art. 6 umowy w sprawie rybołówstwa), a ponadto korzystają z pomocy finansowej zgodnie z tym protokołem (art. 7 przedmiotowej umowy).

13 W tym celu art. 3 protokołu stanowi:

„1. [...] Wspólnota udziela pomocy finansowej na utworzenie wspólnych przedsiębiorstw [...]

Taka pomoc finansowa [...] jest wypłacana na rzecz armatora wspólnotowego w celu pokrycia części jego wkładu finansowego w utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa [...] i/lub wykreślenie danych statków z rejestru wspólnotowego.

2. Mając na względzie popieranie zakładania i rozwoju wspólnych przedsiębiorstw, Wspólnota przyznaje wspólnym przedsiębiorstwom założonym w Argentynie pomoc finansową wynoszącą piętnaście (15) procent kwoty wypłaconej na rzecz armatora wspólnotowego. [...]

[...]

4. Postanowienia dotyczące wniosków i przyznania pomocy wspólnotowej armatorowi wspólnotowemu, określone w ustępie 1, są ustanawiane zgodnie z odpowiednimi obowiązującymi regułami wspólnotowymi.

[...]"

*Uregulowania wspólnotowe w dziedzinie wspólnych przedsiębiorstw w sektorze rybołówstwa*

14 Dnia 18 grudnia 1986 r. Rada wydała rozporządzenie nr 4028/86/EWG dotyczące działań wspólnotowych mających na celu doskonalenie i dostosowanie struktur sektora rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 376, str. 7). Rozporządzenie to, w brzmieniu zmienionym następnie rozporządzeniami Rady (EWG) nr 3944/90 z dnia 20 grudnia 1990 r. (Dz.U. L 380, str. 1), nr 2794/92 z dnia 21 września 1992 r. (Dz.U. L 282, str. 3) i nr 3946/92 z dnia 19 grudnia 1992 r. (Dz.U. L 401, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem nr 4028/86"), przewiduje w art. 21a do art. 21d możliwość przyznania przez Komisję różnego rodzaju pomocy finansowej na rzecz projektów dotyczących wspólnych przedsiębiorstw w sektorze rybołówstwa, w wysokości uzależnionej od tonażu i wieku statków, o ile projekt spełnia warunki ustanowione w tym rozporządzeniu.

15 „Wspólne przedsiębiorstwo" zostało zdefiniowane w art. 21a rozporządzenia nr 4028/86 jako spółka prawa prywatnego „utworzona przez jednego lub kilku armatorów wspólnotowych i jednego lub kilku wspólników z państwa trzeciego [...], w celu eksploatacji i w miarę możliwości przetwarzania zasobów połowowych na wodach znajdujących się pod zwierzchnictwem i/lub jurysdykcją tych państw trzecich, przede wszystkim w celu zaopatrzenia rynku wspólnotowego". Komisja przyznaje projektom dotyczącym wspólnych przedsiębiorstw pomoc finansową „przeznaczoną na pokrycie wkładu finansowego wspólnika lub wspólników wspólnotowych, odpowiadającego wysokości kapitału zainwestowanego we wspólnym przedsiębiorstwie" (art. 21c, ust. 1).

16 Artykuł 44 rozporządzenia nr 4028/86, obowiązujący do dnia 31 grudnia 1993 r., stanowi:

„Podczas całego okresu przyznawania pomocy przez Wspólnotę, władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub instytucja wyznaczona przez nie w tym celu przekazują Komisji, na jej wniosek, wszelkie dokumenty pozwalające na ustalenie, że warunki finansowe lub inne warunki zostały dla każdego projektu spełnione. Komisja może zadecydować o wstrzymaniu, zmniejszeniu lub cofnięciu pomocy, według procedury przewidzianej w art. 47:

— jeżeli projekt nie został wykonany w przewidziany sposób, lub

— jeżeli niektóre z wymaganych warunków nie zostały spełnione, lub

[...]"

17 Wraz z wydaniem rozporządzenia Rady (EWG) nr 2080/93 z dnia 20 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Instrumentu Finansowego Orientacji Rybołówstwa (Dz.U. L 193, str. 1) i rozporządzenia (WE) nr 3699/93 z dnia 21 grudnia 1993 r. ustanawiającego kryteria i warunki dotyczące wspólnotowej pomocy strukturalnej w sektorze rybołówstwa i akwakultury oraz przetwarzania i sprzedaży produktów tego sektora (Dz.U. L 346, str. 1), zarządzanie i finansowanie wspólnych przedsiębiorstw zostało połączone w Instrument Finansowania Orientacji Rybołówstwa (IFOR). Od tego czasu Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za wybór projektów dotyczących wspólnego przedsiębiorstwa w celu ich finansowania. Ponadto spoczywa na nich odpowiedzialność związana z zarządzaniem i kontrolą projektów.

18 Na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 2080/93 rozporządzenie nr 4028/86 z dniem 1 stycznia 1994 r. utraciło moc. Niemniej jednak rozporządzenie to, jak również przepisy wydane w celu jego wykonania, stosuje się do wniosków o udzielenie pomocy finansowej złożonych przed tą datą.

19 Artykuł 3 ust. 1 tiret trzecie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 2052/88 w zakresie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, str. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/93 z dnia 20 lipca 1993 r. (Dz.U. L 193, str. 20, zwane dalej „rozporządzeniem nr 4253/88"), stanowi, że Komisja, realizując cele określone w art. 1 rozporządzenia nr 2052/88, zapewnia w ramach współpracy spójność pomiędzy pomocą pochodzącą z funduszy i pomocą przyznaną ze wspólnotowych środków budżetowych przeznaczonych na inne działania strukturalne. Zgodnie z art. 24 rozporządzenia nr 4253/88 Komisja po przeprowadzeniu stosownej kontroli, w przypadku gdy „podjęte działania lub przyjęte środki wydają się nie uzasadniać ani części ani całości przyznanej pomocy finansowej" (ust. 1) „może zmniejszyć lub zawiesić pomoc przyznaną na określone działania lub środki, jeżeli kontrola potwierdzi istnienie nieprawidłowości lub znaczących zmian dotyczących istoty lub warunków wprowadzenia w życie działań lub środków, w odniesieniu do których nie wystąpiono o zatwierdzenie przez Komisję" (ust. 2).

20 Na podstawie art. 54 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, str. 1), z dniem 1 stycznia 2000 r. rozporządzenie nr 4253/88 straciło moc. Niemniej jednak derogacja ta odbyła się „bez uszczerbku dla art. 52 ust. 1." Na podstawie tego przepisu rozporządzenie nr 1260/1999 „nie ma wpływu na kontynuację lub modyfikację, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, pomocy zatwierdzonej [...] przez Komisję na podstawie rozporządzeń Rady [...] (EWG) nr 4253/88".

## Stan faktyczny

21 Stan faktyczny sprawy przed Sądem Pierwszej Instancji został przedstawiony w zaskarżonym wyroku w następujący sposób:

„18 W ramach umowy w sprawie rybołówstwa hiszpańska spółka [SAEV] przedstawiła projekt dotyczący utworzenia wspólnego przedsiębiorstwa pod nazwą Vieira Argentina, SA (zwanego dalej »VASA«), w skład którego weszli SAEV i armator argentyński. Projekt przewidywał dokonywanie połowu antara patagońskiego. Wspólnotowy statek *Ibsa Cuarto*, przemianowany następnie na *Vieirasa XII*, miał zostać włączony do projektu.

19 Pismem z dnia 13 października 1994 r. Komisja poinformowała SAEV o niemożliwości zatwierdzenia projektu, z tego powodu, iż wymieniony gatunek nie należał do gatunku wskazanego w umowie w sprawie rybołówstwa.

20 W związku z powyższym władze hiszpańskie w piśmie z dnia 20 października 1994 r. przekazały Komisji dokumenty potwierdzającezmianę planu połowów,

o której poinformował je wnioskodawca. Plan wspominał o dokonywaniu połowów gatunków występujących w nadmiarze wymienionych w protokole I do umowy w sprawie rybołówstwa: miruny patagońskiej, buławika siwego i grańca zmiennego, w argentyńskiej wyłącznej strefie ekonomicznej »ZEE«.

21 Pismem z dnia 8 grudnia 1994 r. Komisja zawiadomiła SAEV, że jego projekt nie uzyskał na posiedzeniu w dniu 5 i 6 grudnia 1994 r. rekomendacji Wspólnego Komitetu, ponieważ »wspólnik argentyński kładzie nacisk na pozostawienie antara patagońskiego (gatunku nieprzewidzianego w umowie w sprawie rybołówstwa) w planie połowów w projekcie przedstawionym władzom argentyńskim«.

22 Faksem z dnia 12 grudnia 1994 r. SAEV poinformował Komisję, że wspólnik argentyński »zrezygnował z połowów antara patagońskiego w piśmie przekazanym w dniu 24 listopada 1994 argentyńskiej generalnej dyrekcji ds. rybołówstwa i rolnictwa«.

23 Władze argentyńskie zaaprobowały projekt uchwałą nr 14/95 z dnia 14 lipca 1995 r. i wydały licencję połowową na rzecz statku *Vieirasa XII* na gatunki występujące w nadmiarze, na podstawie której statek mógł dokonywać połowów w wysokości 1204 ton buławika siwego, 1204 ton grańca zmiennego, 301 ton miruny patagońskiej i 301 ton innych gatunków.

24 Pismem z dnia 18 lipca 1995 r. wspólne przedsiębiorstwo VASA wystąpiło do władz argentyńskich z wnioskiem o uzupełnienie udzielonej na podstawie umowy w sprawie rybołówstwa licencji połowowej dodatkową licencją na połów antara patagońskiego.

25 Decyzją z dnia 25 lipca 1995 r. (»zwaną dalej decyzją o przyznaniu pomocy [...]«) Komisja udzieliła zgody na przyznanie pomocy finansowej dla projektu przedstawionego przez SAEV (projekt ARG/ESP/SM/26-94), »na warunkach określonych w postanowieniach umowy [w sprawie rybołówstwa] [...], właściwych uregulowaniach wspólnotowych i postanowieniach zawartych w załącznikach« (art. 1).

26 Załącznik I do decyzji o przyznaniu pomocy z dnia 25 lipca 1995 r. określa wysokość pomocy finansowej przyznanej SAEV na 1 881 936 ECU. Załącznik ten określa także wysokość pomocy przyznanej na rzecz wspólnego przedsiębiorstwa VASA, które otrzymało pomoc równą 15% kwoty przyznanej SAEV, to znaczy 282 290, 4 ECU. Całkowita wartość pomocy dla projektu wynosi więc 2 164 226, 4 ECU.

27 Załącznik I do decyzji o przyznaniu pomocy z dnia 25 lipca 1995 r. stanowi także, że:

»Nie można dokonać żadnej zmiany danych zawartych w niniejszym załączniku bez uprzedniej zgody władz argentyńskich i Komisji«.

28 Uchwałą z dnia 14 listopada 1995 r. władze argentyńskie wydały *Vieiras XII* ostateczną licencję połowową, zmniejszając tonaż gatunków występujących w nadmiarze do 750 ton buławika siwego, 230 ton grańca zmiennego, 230 ton miruny patagońskiej, włączając w to nową licencję połowową w wysokości 1800 ton antara patagońskiego.

29 Dnia 27 czerwca 1996 r. Komisja dokonała wypłaty pierwszej raty (80%) pomocy.

30 Statek *Vieirasa XII* ostatecznie opuścił wody argentyńskie w dniu 5 lipca 1996 r., aby dokonywać połowów na wodach międzynarodowych.

31 W dniu 25 lutego 1997 r. SAEV zwrócił się z wnioskiem o wypłatę pozostałej części pomocy.

32 Pismem z dnia 21 kwietnia 1998 r. Komisja zawiadomiła SAEV o możliwości wszczęcia postępowania w sprawie zmniejszenia pomocy wspólnotowej, w przypadku nieotrzymania satysfakcjonującej odpowiedzi z jej strony. W piśmie tym Komisja stwierdziła, że opuszczenie przez statek wód argentyńskich dnia 5 lipca 1996 r. stanowiło naruszenie art. 5 ust. 1 umowy w sprawie rybołówstwa i art. 3 ust. 1 protokołu I do tej umowy, ponieważ wspólne przedsiębiorstwa mają być tworzone w celu eksploatacji i ewentualnie przetwarzania argentyńskich zasobów połowowych.

33 W dniu 19 maja 1998 r. SAEV przedstawił swoje uwagi. Przedstawił w nich argumenty świadczące jego zdaniem o tym, że warunki przyznania pomocy nie zostały naruszone.

34 W piśmie z dnia 9 czerwca 1998 r. Komisja zawiadomiła SAEV, że jej zdaniem »wyjaśnienia przedstawione w piśmie z dnia 19 maja 1998 r. nie pozwalają stwierdzić, że została zachowana zgodność z przepisami wspólnotowymi w omawianym zakresie, a jedynie potwierdzają fakt opuszczenia przez statek wód argentyńskich w dniu 5 lipca 1996 r.« W związku z tym Komisja wyjaśniła, że »podjęła decyzję o zmniejszeniu pomocy przyznanej dla tego projektu«. W piśmie objaśniono sposób wyliczenia zmniejszenia pomocy i nakazano zwrot na rzecz Komisji kwoty 355 477 EUR. Komisja zaznaczyła, iż w przypadku, gdy SAEV nie zaakceptuje zaproponowanego przez nią rozwiązania, zmuszona będzie do kontynuowania »postępowania w sprawie zmniejszenia i odzyskania udzielonej pomocy«.

35 W następstwie tego pisma doszło do wymiany korespondencji pomiędzy SAEV (pisma z dnia 16 lipca 1999 r., z dnia 21 grudnia 1999 r. i z dnia 5 kwietnia 2000 r.) a służbami Komisji (pisma z dnia 23 września 1999 r. i z dnia 28 lutego 2000 r.). Ponadto, doszło do spotkań pomiędzy przedstawicielami SAEV i służbami Komisji.

36 Pismem z dnia 14 września 2000 r. Komisja zawiadomiła SAEV, że zgodnie z nowymi wyliczeniami powinien on dokonać na jej rzecz zwrotu kwoty 419 446 EUR.

37 SAEV, który uważał, iż Komisja bezprawnie powstrzymała się od wypłaty pozostałej części pomocy, pismem z dnia 21 września 2000 r. wystosował formalne wezwanie do dokonania wypłaty.

38 Pismem z dnia 16 października 2000 r. Komisja poinformowała SAEV, że jest w trakcie postępowania w sprawie zmniejszenia i odzyskania pomocy udzielonej armatorowi wspólnotowemu i o tym, że decyzja w tej sprawie zostanie podjęta po konsultacji ze stałym komitetem ds. struktur rybołówstwa.

39 [Zaskarżoną decyzją] skierowaną do Królestwa Hiszpanii i do SAEV, Komisja ograniczyła pomoc finansową przyznaną tej spółce. Artykuł 2 decyzji nakazał SAEV zwrot kwoty 419 446 EUR. W decyzji tej brak jest mowy o ewentualnym zmniejszeniu pomocy przyznanej wspólnemu przedsiębiorstwu VASA.

40 W uzasadnieniu [zaskarżonej] decyzji wskazano, że:

»2. Na podstawie art. 1 decyzji [o przyznaniu pomocy z dnia 25 lipca 1995 r.] przyznano pomoc na warunkach określonych postanowieniami ustanowionymi w umowie [w sprawie rybołówstwa] [...], właściwymi uregulowaniami wspólnotowymi i postanowieniami zawartymi w załącznikach.

3. Umowa w sprawie rybołówstwa, a zwłaszcza art. 5 ust. 1, stanowi, że tworzenie wspólnych przedsiębiorstw w Argentynie ma na celu eksploatację argentyńskich zasobów połowowych na warunkach określonych w protokole I i załącznikach I i II; na podstawie art. 6 tej umowy wspólne przedsiębiorstwa mogą dokonywać połowów w ilościach określonych w protokole I.

4. W pkt 3.2.1. części B wniosku o przyznanie pomocy wspólnotowej, wypełnionego i podpisanego przez [SAEV], wyraźnie zostało wskazane, że Komisja przyznaje pomoc finansową dla projektów, które dotyczą eksploatacji zasobów połowowych na wodach znajdujących się pod zwierzchnictwem lub jurysdykcją państwa trzeciego.

5. [...]

6. W związku z powyższym przyznanie pomocy wspólnotowej na utworzenie przedmiotowego wspólnego przedsiębiorstwa dotyczyło tylko dokonywanych przez statek *Ibsa Cuarto* połowów gatunków wymienionych w załączniku do decyzji [o przyznaniu pomocy z dnia 25 lipca 1995 r.], występujących w wodach argentyńskich, to znaczy buławika siwego, miruny patagońskiej i grańca zmiennego.

7. Z dniem 5 lipca 1996 r. statek *Ibsa Cuarto* zaprzestał działalności połowowej w argentyńskiej ZEE i rozpoczął działalność na wodach międzynarodowych, dokonując połowów antara patagońskiego, bez uprzedniego poinformowania o tym Komisji, jak również bez uzyskania jej zgody«.

41 Po zaznaczeniu, że jest świadoma zaistniałej sytuacji, dnia 2 lipca 1997 r. Komisja w pkt 9 [zaskarżonej] decyzji dochodzi do wniosku, że SAEV naruszył warunki przyznania pomocy finansowej. Z kolei w pkt 10–13 przedmiotowej decyzji przechodzi do wyliczenia zmniejszenia pomocy. Przede wszystkim wskazuje na to, że zgodnie z tabelą rachunkowo - kalkulacyjną zawartą w rozporządzeniu nr 3699/93 SAEV przysługuje prawo do pomocy w wysokości 688 187 EUR z tytułu dokonania definitywnego transferu statku *Vieirasa XII* do wspólnego przedsiębiorstwa. Wysokość pomocy udzielonej decyzją o przyznaniu pomocy z dnia 25 lipca 1995 r. wynosiła zatem 1 193 749 EUR (1 881 936 – 688 187). Ponieważ statek *Vieirasa XII* prowadził działalność na wodach argentyńskich jedynie przez dwanaście miesięcy (w stosunku do przewidzianych 36 miesięcy), Komisja doszła do wniosku, że SAEV przysługuje jedynie prawo do pomocy w wysokości jednej trzeciej przewidzianej kwoty 1 193 749 EUR, to znaczy kwoty 397 916 EUR. Zdaniem Komisji całkowita wysokość zmniejszonej w ten sposób pomocy wynosi 1 086 103 EUR (397 916 + 688 187). W związku z powyższym SAEV, który otrzymał już 80% pomocy (1 505 549 EUR), powinien zwrócić Komisji kwotę 419 446 EUR".

**Postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji i zaskarżony wyrok**

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 czerwca 2001 r. SAEV wniósł skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

23 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę i obciążył skarżącego kosztami postępowania.

## Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

24 SAEV wnosi do Trybunału o:

— uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne,

— uchylenie zaskarżonego wyroku,

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu przed Trybunałem, jak i przed Sądem.

25 Komisja wnosi do Trybunału o:

— uznanie za oczywiście niedopuszczalnych: pierwszego zarzutu odwołania, drugiej części zarzutu drugiego, trzeciego i piątego zarzutu odwołania,

— oddalenie odwołania w całości, lub odpowiednio, w części odwołania uznanej za dopuszczalną,

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

**W przedmiocie odwołania**

26 Na poparcie odwołania SAEV podnosi sześć zarzutów dotyczących naruszenia prawa wspólnotowego:

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie dotyczącym podstawy prawnej zaskarżonej decyzji;

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie roli pełnionej przez Wspólny Komitet i władze argentyńskie;

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie dotyczącym stosowania art. 44 rozporządzenia nr 4028/86 w trakcie postępowania w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej;

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie dotyczącym stosowania rozporządzenia nr 3699/93 do wyliczenia zmniejszenia wysokości przyznanej pomocy finansowej;

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie dotyczącym siły wyższej;

— naruszenie umowy w sprawie rybołówstwa w zakresie dotyczącym konieczności uzyskania zgody Komisji na opuszczenie argentyńskiej strefy połowowej.

*W przedmiocie pierwszego zarzutu*

Argumentacja stron

27 SAEV kwestionuje prawidłowość twierdzenia Sądu zawartego w pkt 94 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym „ponieważ przyznanie pomocy było oparte prawidłowo między innymi na rozporządzeniu nr 4253/88, Komisji przysługiwało materialne uprawnienie do oparcia zaskarżonych decyzji także na tym rozporządzeniu, a zwłaszcza na jego art. 24".

28 Odnośnie tego twierdzenia SAEV utrzymuje, że Sąd popełnił błąd co do prawa przyjmując, że decyzja o przyznaniu pomocy została oparta na rozporządzeniu nr 4253/88, ponieważ art. 1 tej decyzji powołuje się na „właściwe uregulowania wspólnotowe".

29 Zdaniem SAEV umowa w sprawie rybołówstwa nie zawiera żadnego szczególnego postanowienia dotyczącego możliwości zmniejszenia lub cofnięcia pomocy finansowej. W uzasadnieniu decyzji o przyznaniu pomocy finansowej powołano jedynie rozporządzenie nr 3447/93 i nie powołano żadnego innego przepisu wspólnotowego. W związku z powyższym wydaje się, że w zasadzie umowa w sprawie rybołówstwa jest jedyną podstawą prawną tej decyzji.

30 Komisja uznaje tę argumentację za niedopuszczalną, jako identyczną z argumentacją przedstawioną w pierwszej instancji.

31 Odnosząc się do istoty sprawy, Komisja podnosi w szczególności, zgodnie z tym co orzekł Sąd Pierwszej Instancji, że odesłanie do właściwych przepisów prawa wspólnotowego powinno być rozumiane zwłaszcza jako odesłanie do rozporządzenia nr 4253/88. Rozporządzenie to, zgodnie z jego art. 3 ust. 1 tiret trzecie znajduje zastosowanie do różnych rodzajów pomocy finansowanych ze wspólnotowych środków budżetowych przeznaczonych na inne cele strukturalne. Tym samym pomoc finansowa przyznana na utworzenie wspólnych przedsiębiorstw w ramach umowy w sprawie rybołówstwa ma cel strukturalny.

Ocena Trybunału

— W przedmiocie dopuszczalności zarzutu

32 Należy podnieść, że w przypadku wniesienia odwołania, w którym kwestionuje się wykładnię lub zastosowanie prawa dokonane przez Sąd, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą być na nowo dyskutowane w postępowaniu odwoławczym. Gdyby skarżący nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach przedstawionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze w części pozbawione zostałoby sensu (zob. postanowienie z dnia 11 listopada 2003 r. w sprawie C-488/01 P Martinez przeciwko Parlementowi, Rec. str. I-13355, pkt 39 i powołane tam orzecznictwo).

33 Tymczasem z art. 225 WE, art. 58 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 112 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) regulaminu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie powinno w sposób precyzyjny wskazywać kwestionowane elementy wyroku, o którego uchylenie się wnosi, a także argumenty prawne na poparcie tego odwołania (zob. ww. postanowienie w sprawie Martinez przeciwko Parlamentowi, pkt 40 i powołane tam orzecznictwo).

34 W niniejszej sprawie pierwszy zarzut ma na celu podważenie stanowiska przyjętego przez Sąd w odniesieniu do przedstawionej mu kwestii prawnej, a mianowicie wykładni, jaką należy nadać postanowieniom, po pierwsze, umowy w sprawie rybołówstwa i, po drugie, decyzji o przyznaniu pomocy. SAEV precyzyjnie określił zarzucany Sądowi błąd co do prawa i zakwestionował wykładnię prawa wspólnotowego w oparciu o którą popełniono błąd.

35 W związku z powyższym pierwszy zarzut jest dopuszczalny.

— Co do zasadności pierwszego zarzutu

36 Artykuł 3 ust. 4 protokołu I do umowy w sprawie rybołówstwa stanowi, że postanowienia dotyczące sposobu płatności pomocy wspólnotowej armatorowi wspólnotowemu, określone w ust. 1 tego artykułu, są ustanawiane zgodnie z właściwymi regulacjami wspólnotowymi.

37 Podobnie, art. 1 ust. 1 decyzji o przyznaniu pomocy stanowi, że pomoc zostaje przyznana na warunkach określonych w szczególności we właściwych uregulowaniach wspólnotowych.

38 W drugim motywie decyzja o przyznaniu pomocy odsyła do celów polityki strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa. Zawarte w art. 1 tej decyzji odesłanie do właściwych uregulowań wspólnotowych musi zatem być rozumiane jako odesłanie do uregulowań odnoszących się do działań mających cele strukturalne.

39 Artykuł 24 rozporządzenia nr 4253/88, zatytułowany „Zmniejszenie, zawieszenie i cofnięcie pomocy", dotyczy w szczególności pomocy finansowej na cele strukturalne. Jak wynika z tytułu i z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, art. 24 obejmuje nie tylko pomoc finansowaną z funduszy strukturalnych, ale także pomoc finansowaną z budżetu wspólnotowego przeznaczoną na inne działania mające cele strukturalne, takie jak w niniejszej sprawie.

40 Zatem w punkcie 92 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie orzekł, że odesłanie do „właściwych uregulowań wspólnotowych" powinno być rozumiane w szczególności jako odesłanie do rozporządzenia nr 4253/88.

41 Z powyższego wynika, że pierwszy zarzut należy oddalić.

*W przedmiocie drugiego zarzutu*

Argumentacja stron

42 Drugi zarzut składa się z dwóch części.

43 W pierwszej części zarzutu SAEV podnosi, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe i umowę w sprawie rybołówstwa, przyjmując, że Komisja nie miała obowiązku konsultowania się ze Wspólnym Komitetem. Podważa on ocenę Sądu zawartą w pkt 104 i 106 zaskarżonego wyroku, według której „umowa w sprawie rybołówstwa dzieli się na dwa składniki: składnik międzynarodowy, to znaczy współpracę pomiędzy Wspólnotą a Republiką Argentyńską, i składnik wspólnotowy,

na który składają się w szczególności przyznane przez Komisję armatorom wspólnotowym finansowanie utworzenia wspólnych przedsiębiorstw w ramach umowy w sprawie rybołówstwa" i „przyznanie pomocy finansowej armatorom wspólnotowym na wybrane projekty jest jednostronnym aktem Wspólnoty, i jako taki zawiera się w składniku wspólnotowym umowy w sprawie rybołówstwa". SAEV odsyła w tym względzie do innej umowy w sprawie rybołówstwa zawartej przez Wspólnotę, która przewiduje, w przeciwieństwie do przedmiotowej umowy, o wiele bardziej ograniczone kompetencje Wspólnego Komitetu. Dochodzi on do wniosku, że nie powinno było się odrzucać udziału Komitetu, przynajmniej w celu konsultacji.

44 Odpierając powyższy argument, Komisja zwróciła uwagę na okoliczność, że ani umowa w sprawie rybołówstwa, ani rozporządzenie nr 3447/93, ani też właściwe uregulowania wspólnotowe nie zawierają jakiegokolwiek przepisu wymagającego obowiązkowej konsultacji ze Wspólnym Komitetem zmniejszenia lub cofnięcia pomocy finansowej przyznanej przez Wspólnotę.

45 W drugiej części zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo wspólnotowe i umowę w sprawie rybołówstwa, przyjmując, że Komisja nie miała obowiązku skonsultowania się z władzami argentyńskimi przed zmniejszeniem pomocy finansowej. Podnosi on, że przypis na dole pierwszej strony załącznika I do decyzji o przyznaniu pomocy zawiera zastrzeżenie, zgodnie z którym „nie można dokonać żadnej zmiany danych zawartych w niniejszym załączniku bez uprzedniej zgody władz argentyńskich i Komisji." Jego zdaniem, zastrzeżenie to dotyczy także wysokości przyznanej pomocy.

46 Komisja uważa, że ta część zarzutu jest niedopuszczalna, ponieważ wnoszący odwołanie ograniczył się jedynie do powtórzenia argumentów przedstawionych przed Sądem, a w każdym bądź razie jest bezzasadna.

Ocena Trybunału

47 Bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności tego zarzutu należy stwierdzić, że jest on w każdym razie bezzasadny.

48 Jak słusznie stwierdził rzecznik generalny w pkt 52–56 i 62 opinii, przyznawanie pomocy finansowej jest zadaniem, którą umowa w sprawie rybołówstwa powierza wyłącznie władzom Wspólnoty.

49 Ponieważ nie istnieje jakikolwiek obowiązek konsultowania ze Wspólnym Komitetem lub z władzami argentyńskimi przyznania pomocy, nie można zatem przyjąć, że obowiązek taki istnieje w przypadku działania odwrotnego.

50 W związku z powyższym drugi zarzut należy oddalić.

*W przedmiocie trzeciego zarzutu*

Argumentacja stron

51 W trzecim zarzucie SAEV podnosi, że Sąd naruszył prawo, odrzucając zarzut dotyczący stwierdzenia nieważności, oparty na zastosowaniu przepisów dotyczących zmniejszenia pomocy finansowej. Utrzymuje on, że Komisja zastosowała art. 44 rozporządzenia nr 4028/86, który został uchylony rozporządzeniem nr 2080/93

(wchodzącym w życie w dniu 1 stycznia 1994 r.). W dniu 20 listopada 2000 r. Komisja skonsultowała się ze stałym komitetem ds. struktur rybołówstwa na mocy art. 44 i 47 rozporządzenia nr 4028/86. W porządku obrad rzeczonego komitetu figurował punkt zatytułowany „Dyskusja i opinia z głosowaniem — postępowanie na podstawie art. 44 rozporządzenia (WE) nr 4028/86 (komitet zarządzający)". Powyższy punkt obrad pozostawał w całkowitej sprzeczności z wnioskami Sądu, który w pkt 158 zaskarżonego wyroku stwierdził, iż „okoliczność, że Komisja skonsultowała się z komitetem, która to konsultacja została przewidziana w rozporządzeniu nr 4028/86, nie świadczy o tym, że zaskarżona decyzja [...] została oparta na tym rozporządzeniu".

52 Komisja uważa, że zarzut ten jest niedopuszczalny, ponieważ, po pierwsze, wnoszący odwołanie powtarza argumenty przedstawione przed Sądem, i po drugie przedstawił on ponownie rzekomy dowód w postaci opisu porządku obrad, który został już oceniony przez Sąd.

53 W odniesieniu do istoty zarzutu Komisja stwierdza, że wykorzystanie postępowania przewidzianego w art. 44 rozporządzenia nr 4028/86 miało charakter dobrowolny i nie wyrządziło żadnej szkody wnoszącemu odwołanie, oraz że stanowiło dodatkową gwarancję bezstronności.

Ocena Trybunału

54 W trzecim zarzucie SAEV podważa ocenę Sądu zawartą w pkt 158 zaskarżonego wyroku, która, w zakresie, w jakim polega na wnioskowaniu prawnym z faktów, powinna zostać uznana za kwalifikację prawną poddaną kontroli Trybunału.

55 W istocie Sąd nie naruszył prawa, orzekając, że sam fakt konsultacji z komitetem, przewidzianej w rozporządzeniu nr 4028/86, nie wystarcza do włączenia tego rozporządzenia do podstawy prawnej zaskarżonej decyzji, wydanej w następstwie tej konsultacji.

56 W związku z powyższym trzeci zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

*W przedmiocie czwartego zarzutu*

Argumentacja stron

57 W czwartym zarzucie SAEV utrzymuje, że Sąd w pkt 159 zaskarżonego wyroku przyznał, że Komisja posługiwała się tabelą rachunkowo – kalkulacyjną dla pomocy, zawartą w rozporządzeniu nr 3699/93. Zdaniem SAEV Komisja, w przeciwieństwie do tego, co stwierdził Sąd w pkt 163 wyroku, nie stosowała postanowień tego rozporządzenia w drodze analogii, lecz zastosowała je bezpośrednio. W związku z powyższym Komisja zastosowała dwa różne rozporządzenia: rozporządzenie nr 4028/86, konkretnie art. 44, w odniesieniu do postępowania, i rozporządzenie nr 3699/93 dla wyliczenia zakresu zmniejszenia pomocy. Powinna ona była zastosować do wyliczenia zmniejszenia pomocy tabelę rachunkowo – kalkulacyjną zawartą w rozporządzeniu nr 3699/93, jednak bez wychodzenia poza ramy umowy w sprawie rybołówstwa i biorąc pod uwagę tabele rachunkowo – kalkulacyjne ustalone w tej umowie.

58 Zastosowanie tabeli rachunkowo – kalkulacyjnej zawartej w rozporządzeniu nr 3699/93 do przedsiębiorstw objętych systemem ustanowionym w umowie w sprawie rybołówstwa stanowi dyskryminację, ponieważ dla wspólnych przedsiębiorstw punkt wyjścia stanowi tabela rachunkowo kalkulacyjna o wskaźnikach znacznie niższych niż ustanowione w umowie w sprawie rybołówstwa.

59 Sąd dopuścił się zatem naruszenia prawa, odmawiając przyznania, że Komisja powinna była dokonać obliczenia wysokości zmniejszenia pomocy na podstawie pomocy przyznanej wspólnemu przedsiębiorstwu w ramach umowy w sprawie rybołówstwa, dokonując zmniejszenia o 50% w sposób podobny jak w przypadku zmniejszenia przewidzianego w rozporządzeniu nr 3699/93, oraz tego, że Komisja nie powinna była bezpośrednio zastosować tego rozporządzenia.

60 Zastosowanie tabeli rachunkowo – kalkulacyjnej zawartej w rozporządzeniu nr 3699/93 nakłada dodatkową sankcję na beneficjenta pomocy.

61 Komisja nie była upoważniona do zastosowania tej tabeli, ponieważ umowa w sprawie rybołówstwa nie zawierała jakiegokolwiek odwołania do uregulowań ogólnych w tym szczególnym zakresie.

62 Komisja przypomniała, że Sąd w pkt 157 zaskarżonego wyroku stwierdził, że „ani rozporządzenie nr 4028/86, ani też rozporządzenie nr 3699/93 nie stanowią podstawy prawnej zaskarżonej decyzji". Komisja nie zastosowała bezpośrednio tych rozporządzeń, lecz oparła się na nich jedynie w drodze analogii.

Ocena Trybunału

63 W swoim czwartym zarzucie SAEV podnosi zasadniczo, że Sąd naruszył prawo odmawiając przyznania, że Komisja nie powinna była bezpośrednio zastosować rozporządzenia nr 3699/93.

64 Niemniej jednak SAEV nie kwestionuje stanowiska Sądu zawartego w pkt 163 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Komisja nie była związana zasadą proporcjonalności przy wyliczaniu ostatecznej wysokości pomocy należnej skarżącemu.

65 Wynika z tego, że wyłącznie w związku z zasadą proporcjonalności Sąd stwierdził, że Komisja mogła, w sposób prawidłowy, oprzeć się w drodze analogii na rozporządzeniu nr 3699/93 celem określenia kwoty należnej skarżącemu z tytułu transferu statku.

66 Mimo że zdaniem SAEV Sąd, przyznając, że Komisja była uprawniona do bezpośredniego stosowania tabeli rachunkowo – kalkulacyjnej określonej w rozporządzeniu nr 3699/93, naruszył prawo, nie wyjaśnia, w jakim stopniu takie stosowanie stanowiło naruszenie zasady proporcjonalności.

67 W związku z powyższym czwarty zarzut należy oddalić.

*W przedmiocie szóstego zarzutu*

Argumentacja stron

68 W szóstym zarzucie, który należy rozpatrzyć przed zarzutem piątym, SAEV podnosi, że Sąd naruszył umowę w sprawie rybołówstwa, stwierdzając w pkt 124 i 125

zaskarżonego wyroku, że skarżący miał obowiązek poinformowania Komisji o problemach powstałych w trakcie realizacji projektów, i że powinien był uzyskać uprzednią zgodę Komisji przed opuszczeniem argentyńskiej strefy połowowej, także w przypadku uzyskania wyraźnego upoważnienia ze strony właściwych władz argentyńskich, które miały obowiązek poinformowania Komisji o takich przypadkach podczas spotkań w ramach Wspólnego Komitetu.

69 Za niedopuszczalne należy uznać twierdzenie Sądu zawarte w pkt 124 zaskarżonego wyroku, jakoby prawidłowe informacje umożliwiły Komisji podjęcie stosownych kroków celem dostosowania umowy w sprawie rybołówstwa do nowych warunków, zgodnie z art. 9 ust. 1 tej umowy. W rzeczywistości bowiem Komisja posiadała pełną wiedzę dotyczącą okoliczności i środków ochronnych podjętych przez władze argentyńskie, ponieważ stowarzyszenie zainteresowanych wspólnych przedsiębiorstw wystosowało wniosek do Rady i do Komisji o podjęcie takich środków.

70 W tym względzie Komisja powołała się na art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, na podstawie którego może zmniejszyć lub zawiesić pomoc finansową, jeżeli przeprowadzona kontrola wykaże istnienie nieprawidłowości lub znacznych zmian dokonanych bez uprzedniego zwrócenia się do Komisji o wyrażenie zgody. Nawet jeśli można by było wprowadzić z umowy w sprawie rybołówstwa twierdzenie, że Komisja została poinformowana przez władze argentyńskie podczas spotkań Wspólnego Komitetu o opuszczeniu przez statek wód argentyńskich, wnoszący odwołanie nie dopełnił obowiązku poinformowania i obowiązku lojalności, ciążących na beneficjentach pomocy wspólnotowej.

Ocena Trybunału

71 Z załącznika I do decyzji o przyznaniu pomocy wynika, że nie można dokonywać żadnych zmian danych zawartych w tym załączniku bez uprzedniej zgody władz argentyńskich i Komisji.

72 Częścią tego samego załącznika jest odwołanie do zmodyfikowanego projektu (ARG/ES/SM/26-94) utworzenia wspólnego przedsiębiorstwa przedstawionego przez SAEV, który wyraźnie przewidywał eksploatację lub przetwarzanie argentyńskich zasobów połowowych.

73 Dlatego też Sąd w pkt 125 zaskarżonego wyroku orzekł, że statki eksploatowane przez wspólne przedsiębiorstwa nie powinny opuszczać argentyńskiej ZEE bez uprzedniej zgody Komisji.

74 W związku z powyższym szósty zarzut należy oddalić.

*W przedmiocie piątego zarzutu*

Argumentacja stron

75 Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę istnienia obowiązków Komisji w zakresie dotyczącym zakwalifikowania niektórych faktów jako przypadków siły wyższej.

76 W pkt 145 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Komisja nie miała obowiązku brania pod uwagę w zaskarżonych decyzjach wyczerpywania się zasobów

połowowych, podczas gdy skarżący powinien był wystąpić do Komisji o uprzednią zgodę przed opuszczeniem wód argentyńskich.

77 Twierdzenie to jest sprzeczne z wyrokiem Sądu z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach połączonych T-61/00 i T-62/00 APOL i AIPO przeciwko Komisji, Rec. str. II-635, pkt 72, zgodnie z którym istnienie praktyki administracyjnej, nawet gdy nie wynika ona z żadnego aktu prawnego, zgodnie z którą Komisja bada zaistnienie w danym przypadku siły wyższej, która może spowodować powstrzymanie się od zawieszenia pomocy, wiąże tę instytucję w każdym przypadku, gdy okoliczność działania siły wyższej zostanie przed nią powołana.

78 Wnoszący odwołanie podnosi, że w piśmie z dnia 28 lutego 2000 r. Komisja wydawała się uznawać istnienie przypadku siły wyższej. Sama bowiem wskazała, że może w istocie potraktować okres nieaktywności statku *Vieirasa XII* na wodach argentyńskich, pomiędzy 5 lipca 1996 r. (opuszczenie wód argentyńskich) a 31 grudnia 1996 r. (koniec odpoczynku biologicznego grańca zmiennego) jako okres jego aktywności. Wnoszący odwołanie twierdzi, że opuszczenie przez statek argentyńskiej ZEE było jedynie i wyłącznie spowodowane okolicznością działania siły wyższej.

79 Komisja twierdzi, że zarzut ten jest niedopuszczalny, ponieważ okoliczność wystąpienia siły wyższej nie została podniesiona w toku postępowania w pierwszej instancji.

80 Wypowiadając się co do istoty, Komisja podnosi, że nigdy nie zasugerowała, że może mieć do czynienia z przypadkiem działania siły wyższej. Uznaje ona, że opuszczenie wód argentyńskich przez statek nie spełnia przesłanek, dla których można by je było uznać za usprawiedliwione okolicznościami działania siły wyższej, ponieważ nie udowodniono wystąpienia „nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych" okoliczności. W każdym bądź razie wyczerpywanie się określonych zasobów połowowych nie może zostać uznane za okoliczność nieprzewidywalną.

Ocena Trybunału

81 Zarzut jest dopuszczalny. W pkt 105 skargi SAEV powołał się w ramach zarzutu zatytułowanego „Problemy związane z posiłkowym stosowaniem przepisów ogólnych dotyczących wspólnych przedsiębiorstw" na istnienie sprzeczności pomiędzy metodą używaną do celów obliczenia zmniejszenia pomocy i faktem, że w trakcie postępowania Komisja przyznała, że opuszczenie wód argentyńskich w momencie jednostronnego zakazania połowów przez władze argentyńskie stanowiło przejaw siły wyższej.

82 Sąd słusznie stwierdził co do istoty, że Komisja nie musiała brać pod uwagę wyczerpywania się zasobów połowowych w przedmiotowej strefie. W tym względzie przypomniał, że w każdym przypadku przed opuszczeniem wód argentyńskich skarżący powinien wystąpić o uprzednią zgodę Komisji. Jak wynika z analizy szóstego zarzutu, twierdzenie to jest słuszne. Dotyczyłoby to także przypadku, w którym okoliczności powołane przez SAEV stanowiły przypadek działania siły wyższej.

83 Piąty zarzut należy zatem oddalić.

**W przedmiocie kosztów**

84 Artykuł 122 zdanie pierwsze regulaminu stanowi, że jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania w przedmiocie odwołania na mocy art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona

przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie kosztami SAEV, a ten sprawę przegrał, należy obciążyć go kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

**1) Odwołanie zostaje oddalone.**

**2) Eduardo Vieira SA zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy